

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2019. május 23.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – Menekültpolitika – Kiegészítő védelem – 2011/95/EU irányelv – 19. cikk – A kiegészítő védelmi jogállás visszavonása – A hatóság ténykörményekben való tévedése”

A C-720/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2017. december 28-án érkezett, 2017. december 14-i határozatával terjesztett elő a

Mohammed Bilali

és

a **Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, C. Lycourgos (előadó), Juhász E., M. Ilešič és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- M. Bilali képviseletében N. Lorenz Rechtsanwältin,
- az osztrák kormány képviseletében G. Hesse, meghatalmazotti minőségben,
- a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z., Koós G. és Tornyai G., meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. H. S. Gijzen és M. K. Bulterman, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- az Egyesült Királyság kormánya képviselőjében R. Fadoju, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Bludell barrister,
- az Európai Bizottság képviselőjében M. Condou-Durande és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. január 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítés: HL 2017. L 167., 58. o.) 19. cikkének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Mohammed Bilali és a Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (szövetségi idegenrendészeti és menekültügyi hivatal, Ausztria) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, melynek tárgya az M. Bali számára biztosított kiegészítő védelmi jogállás visszavonása.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 3 A menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. július 28-án Genfben aláírt egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies* [1954], 189. kötet, 137. o., 2545. sz.; kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.) 1954. április 22-én lépett hatályba. Ezen egyezményt kiegészítette és módosította a menekültek helyzetére vonatkozó, 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyv (kihirdette: az 1989. évi 15. tvr.), amely 1967. október 4-én lépett hatályba (a továbbiakban: Genfi Egyezmény).
- 4 Ezen egyezmény 1. cikke, miután az A. pontjában többek között meghatározza a „menekült” fogalmát, C. pontjában a következőket írja elő:

„Meggzűnik az Egyezmény alkalmazhatósága az A. rész rendelkezéseinek hatálya alá tartozó olyan személy esetén, aki:

- 1) Önkéntesen ismét igénybe vette állampolgársága szerinti ország védelmét; vagy
- 2) Elvesztett állampolgárságát önkéntesen visszaszerezte, vagy
- 3) Új állampolgárságot szerzett, és élvezzi az új állampolgársága szerinti ország védelmét, vagy
- 4) Önkéntesen visszatelepül abba az országba, amelyet elhagyott, vagy amelyen kívül tartózkodott az üldözéstől való félelmében; vagy
- 5) Már nem utasíthatja el állampolgársága szerinti országa védelmének igénybevételét, mivel megszűntek azok a körülmények, amelyek alapján őt menekültként elismerték;

E bekezdés nem alkalmazható az e cikk A. (1) részének hatálya alá tartozó olyan menekültre, aki korábbi üldözéséből fakadó alapos okokat tud az állampolgársága szerinti országa védelmének visszautasítására felhozni.

- 6) Bár nem rendelkezik állampolgársággal, visszatérhet abba az országba, ahol korábbi szokásos tartózkodási helye volt, mivel megszűntek azok a körülmények, amelyekkel kapcsolatban őt menekültként elismerték.

E bekezdés nem alkalmazható az e cikk A. (1) részének hatálya alá tartozó olyan személyre, aki korábbi üldözéséből fakadó alapos okokat tud korábbi szokásos tartózkodási helyére való visszatérés megtagadására felhozni.”

Az uniós jog

A 2011/95 irányelv

- 5 A 2011/95 irányelv (3), (8), (9), (12) és (39) preambulumbekkezdése értelmében:

„(3) Az Európai Tanács 1999. október 15–16-i tamperei rendkívüli ülésén megállapodás született arról, hogy az Európai Tanács törekszik az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel (a továbbiakban: jegyzőkönyv) kiegészített, a menekültek jogállására vonatkozó, 1951. július 28-i genfi egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény) teljes és mindenre kiterjedő alkalmazásán alapuló Közös Európai Menekültügyi Rendszer létrehozására, ily módon megerősítve a visszaküldés tilalmának elvét, és biztosítva, hogy senkit ne küldjenek vissza olyan helyre, ahol üldöztetésnek van kitéve.

[...]

(8) A 2008. október 15–16-án elfogadott Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumban az Európai Tanács megjegyezte, hogy a tagállamok között továbbra is jelentős eltérések mutatkoznak a védelem megadása, illetve e védelem formái tekintetében, ezért a hágai programban előírt Közös Európai Menekültügyi Rendszer létrehozásának befejezésére, és ezáltal magasabb szintű védelem biztosítására irányuló új kezdeményezéseket sürgetett.

(9) Az Európai Tanács a Stockholmi Programban ismételten hangsúlyozta, hogy az [EUMSZ 78. cikkel] összhangban elkötelezett a közös menekültügyi eljárásokon és a nemzetközi védelemben részesülők egységes jogállásán alapuló közös és szolidáris védelmi terület legkésőbb 2012-ig történő létrehozása mellett.

[...]

(12) Ezen irányelv legfőbb célja egyrészt annak biztosítása, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak a nemzetközi védelemre valóban rászorulóknak beazonosítására, másrészt annak elősegítése, hogy e személyek valamennyi tagállamban hozzáférhessenek az ellátások egy minimális szintjéhez.

[...]

(39) A stockholmi program azon felhívásának eleget téve, miszerint egységes menekült-, vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállást kell létrehozni, valamint a szükséges és tényszerűen indokolt eltérések kivételével, a kiegészítő védelemben részesülők számára a menekülteket ezen irányelv szerint megillető jogokkal és ellátásokkal azonos jogokat és ellátásokat kell biztosítani, valamint azonos jogosultsági feltételek alkalmazandók rájuk.”

6 Ezen irányelv 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában az alábbi fogalom meghatározások alkalmazandók:

a) »nemzetközi védelem«: az e) pont szerinti menekült jogállás, illetve a g) pont szerinti kiegészítő védelmi jogállás;

[...]

f) »kiegészítő védelemre jogosult személy«: olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki nem minősül menekültnek, de akivel kapcsolatban megalapozott okokból azt kell feltételezni, hogy származási országába, illetőleg hontalan személy esetében a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén a 15. cikk szerinti súlyos sérelem elszívése tényleges veszélyének lenne kitéve; valamint akire a 17. cikk (1) és (2) bekezdése nem vonatkozik, és nem tudja vagy az ilyen veszélytől való félelmében nem kívánja ezen ország védelmét igénybe venni;

g) »kiegészítő védelmi jogállás«: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy valamely tagállam által kiegészítő védelemre jogosult személyként történő elismerése;

h) »nemzetközi védelem iránti kérelem«: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által valamely tagállamnál előterjesztett olyan védelem iránti kérelem, amely a menekült jogállás, illetve a kiegészítő védelmi jogállás kérelmezéseként értelmezhető, és amely kapcsán a kérelmező nem kéri kifejezetten egy más jellegű, ezen irányelv hatálya alá nem tartozó olyan védelem biztosítását, amelynek megadását külön kell kérelmezni;

[...]”

7 Az említett irányelv 3. cikke értelmében:

„A tagállamok kedvezőbb szabályokat vezethetnek be, illetve tarthatnak fenn annak meghatározására, hogy ki minősül menekültnek, illetve kiegészítő védelemre jogosult személynek, valamint a nemzetközi védelem tartalmának meghatározására, amennyiben e vonatkozó szabályok összeegyeztethetők ezen irányelvvel.”

8 Ugyanezen irányelvnek „A menekült jogállás visszavonása, megszüntetése, illetve megújításának megtagadása” című 14. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 11. cikk értelmében már nem minősül menekültnek, úgy [a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről [helyesen: feltételeire] és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 304., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 96. o.)] hatálybalépése után benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmek tekintetében a tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik az érintett személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert menekült jogállását, illetve megtagadják annak megújítását.

(2) A menekült 4. cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettségének sérelme nélkül, amelynek értelmében köteles minden releváns tényt felfedni, illetve a rendelkezésére álló, jelentőséggel bíró dokumentumokat bemutatni, a menekült jogállást elismerő tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy e cikk (1) bekezdésének értelmében már nem minősül menekültnek, illetve, hogy sohasem minősült annak.

(3) A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik ország állampolgárának vagy a hontalan személynek a menekült jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha a menekült jogállás elismerése után az érintett tagállam megállapítja, hogy:

- a) az érintett személy menekültként való elismerését a 12. cikkel összhangban ki kellett volna zárni, illetve az érintett személy menekültként való elismerése a 12. cikkel összhangban kizárt;
- b) a menekült jogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.

(4) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a menekült valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert jogállását, illetve megtagadhatják annak megújítását, amennyiben:

- a) alaposan feltehető, hogy veszélyt jelent a tartózkodási helye szerinti tagállam biztonságára;
- b) különösen súlyos bűncselekményért való jogerős elítéléséből fakadóan veszélyt jelent az érintett tagállam társadalmára.

(5) A (4) bekezdésben említett esetekben a tagállamok határozhatnak úgy, hogy nem ismerik el a menekült jogállást, amennyiben még nem született arról határozat.

(6) A (4) és (5) bekezdés hatálya alá tartozó személyeket megilletik a genfi egyezmény 3., 4., 16., 22., 31., 32., és 33. cikkében meghatározott vagy az azoknak megfelelő jogok, amennyiben e személyek az érintett tagállamban tartózkodnak.”

- 9 A 2011/95 irányelv V. fejezete, melynek címe „A kiegészítő védelemre való jogosultság feltételei”, magában foglalja ezen irányelv 15. cikkét, amelynek címe „Súlyos sérelem”, és amely a következőképpen rendelkezik:

„Az alábbiak minősülnek súlyos sérelemnek:

- a) halálbüntetés vagy kivégzés; vagy
- b) kínzás vagy embertelen, illetve megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazása a kérelmezővel szemben a származási országban; vagy
- c) nemzetközi vagy belső fegyveres konfliktushelyzetekben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében polgári személy életének vagy testi épségének súlyos és egyedi fenyegetettsége.”

- 10 Ezen irányelv 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A harmadik ország állampolgárának, illetve a hontalan személynek kiegészítő védelemre való jogosultsága megszűnik, amennyiben a kiegészítő védelem elismeréséhez vezető körülmények megszűntek, vagy olyan mértékben változtak meg, hogy az említett védelem már nem szükséges.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásakor a tagállamoknak meg kell vizsgálniuk, hogy a körülményekben bekövetkezett változás annyira jelentős és maradandó jellegű-e, hogy a kiegészítő védelemre jogosult személy súlyos sérelemmel szembeni fenyegetettsége már nem megalapozott.

(3) Az (1) bekezdés nem vonatkozik azon kiegészítő védelmet élvezőkre, akik egy korábbi súlyos sérelemből fakadó kényszerítő okokra tudnak hivatkozni arra vonatkozóan, hogy miért nem kívánnak élni az állampolgárság szerinti ország, illetve hontalan személy esetén a korábbi szokásos tartózkodási hely szerinti ország védelmével.”

11 Az említett irányelv 18. cikke értelmében:

„A tagállamok olyan harmadik országbeli állampolgárt vagy hontalan személyt részesítenek kiegészítő védelemben, aki megfelel a II. és V. fejezetben előírt feltételeknek.”

12 Ezen irányelvnek „A kiegészítő védelmi jogállás visszavonása, megszüntetése, illetve megújításának megtagadása” című 19. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 16. cikk értelmében már nem jogosult kiegészítő védelemre, úgy a 2004/83/EK irányelv hatálybalépése után benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelmek tekintetében a tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik az érintett személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását.

(2) A tagállamok visszavonhatják, illetve megszüntethetik a harmadik ország állampolgára, illetve a hontalan személy valamely kormányzati, közigazgatási, bírósági vagy kvázibírósági szerv által elismert kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, amennyiben az érintett személyt a kiegészítő védelmi jogállás elismerését követően a 17. cikk (3) bekezdésével összhangban ki kellett volna zárni a kiegészítő védelemre jogosultak közül.

(3) A tagállamok visszavonják, illetve megszüntetik a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy kiegészítő védelmi jogállását, illetve megtagadják annak megújítását, ha:

- a) az érintett személyt a kiegészítő védelmi jogállás elismerését követően a 17. cikk (1) és (2) bekezdésével összhangban ki kell vagy ki kellett volna zárni a kiegészítő védelemre jogosultak közül;
- b) a kiegészítő védelmi jogállás elismerésében döntő szerepet játszott az, hogy az érintett személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket vagy tényeket elhallgatott, ideértve hamis vagy hamisított dokumentumok felhasználását is.

(4) A harmadik ország állampolgára, illetve a hontalan személy 4. cikk (1) bekezdése szerinti azon kötelezettségének sérelme nélkül, amelynek értelmében köteles minden releváns tényt felfedni, illetve rendelkezésére álló, jelentőséggel bíró dokumentumokat bemutatni, a kiegészítő védelmi jogállást elismerő tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy e cikk (1), (2) és (3) bekezdésének értelmében nem, vagy már nem jogosult kiegészítő védelemre.”

A 2003/109 tanácsi irányelv

- 13 A 2011. május 11-i 2011/51/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2011. L 132., 1. o.) módosított, a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (HL 2003. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.; a továbbiakban: 2003/109 irányelv) 4. cikkének (1a) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok nem adhatnak a nemzetközi védelem alapján »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást, amennyiben a 2004/83/EK irányelv 14. cikkének (3) bekezdésével és 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban a nemzetközi védelem visszavonására, megszüntetésére vagy megújításának megtagadására került sor.»

- 14 A 2003/109 irányelv 9. cikkének a 2011/51 irányelvvel beillesztett (3a) bekezdése a következőket írja elő:

„Amennyiben a 2004/83/EK irányelv 14. cikkének (3) bekezdésével és 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban a nemzetközi védelem visszavonására, megszüntetésére vagy megújításának megtagadására került sor, a tagállamok visszavonhatják a nemzetközi védelem alapján megadott »huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező« jogállást.»

Az osztrák jog

- 15 A Bundesgesetz über die Gewährung von Asyl (a menedékjogról szóló szövetségi törvény) 8. §-a az alapügy tényállására alkalmazandó változatában (a továbbiakban: 2005. évi AsylG) a következőket írja elő:

„(1) El kell ismerni azon külföldi kiegészítő védelmi jogállását,

1. aki Ausztriában nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, ha e kérelmet a menekült jogállás elismerése tárgyában elutasítják, vagy
2. akitől visszavonták a menekült jogállást, ha a külföldi származási országába való visszaküldése, visszatoloncolása vagy kitoloncolása [az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.)] 2. cikke, az [ezen egyezmény] 3. cikke vagy egyezményhez tartozó hatodik vagy tizenharmadik jegyzőkönyv megsértésének valós veszélyét hordozná magában, vagy polgári személyként számára nemzetközi vagy belső konfliktushelyzetben felmerülő megkülönböztetés nélküli erőszak következtében életének vagy testi épségének súlyos fenyegetettségével járna.

[...]

(6) Ha a menedékkérő származási országa nem állapítható meg, a nemzetközi védelem iránti kérelmet el kell utasítani a kiegészítő védelmi jogállás tárgyában. Ebben az esetben kiutasítási határozatot kell hozni, ha ez a [szövetségi idegenrendészeti és menekültügyi hivatal eljárásáról szóló törvény] 9. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján megengedett.

[...]”

- 16 A 2005. évi AsylG 9. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A külföldi kiegészítő védelmi jogállását határozattal hivatalból vissza kell vonni, ha

1. a kiegészítő védelmi jogállás elismerésének feltételei (a 8. § (1) bekezdése) nem vagy már nem állnak fenn;

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 17 A magát hontalannak valló M. Bilali 2009. október 27-én nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be Ausztriában. A Bundesasylamt (szövetségi menekültügyi hivatal, Ausztria) 2010. március 15-én elutasította e kérelmet. 2010. április 8-án az Asylgerichtshof (menekültügyi bíróság, Ausztria) helyt adott az ezen elutasító határozattal szemben benyújtott keresetnek, és az ügyet újbóli vizsgálat céljából visszautalta a szövetségi menekültügyi hivatal elé.
- 18 A szövetségi menekültügyi hivatal a 2010. október 27-i határozatban elutasította M. Bilali menedékjog iránti kérelmét, ugyanakkor kiegészítő védelmi jogállást biztosított számára, és megállapította, hogy M. Bilali személyazonossága nem megállapítható, de „feltehetően algériai állampolgár”. A kiegészítő védelmi jogállását azon indok alapján ismerték el, hogy a nagy mértékű munkanélküliség, a hiányos infrastruktúra, valamint az Algériában tapasztalható tartós bizonytalanság miatt feltételezhető, hogy ezen országba való visszatérése esetén M. Bilali az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE)] 3. cikke értelmében embertelen bánásmódnak lesz kitéve.
- 19 M. Bilali az Asylgerichtshof (menekültügyi bíróság) előtt keresetet indított a menedékjog iránti kérelmét elutasító határozattal szemben. A kiegészítő védelem megadására vonatkozó határozat jogerőre emelkedett.
- 20 2012. július 16-i ítéletével az Asylgerichtshof (menekültügyi bíróság) megsemmisítette a felperes menekült jogállás megadására irányuló kérelmét elutasító határozatot, többek között megállapítva, hogy ezen utóbbi állampolgárságát érintően csak feltételezések álltak rendelkezésre.
- 21 A szövetségi menekültügyi hivatal a 2012. október 24-i határozatban ismételen elutasította M. Bilali menekült jogállás megadására irányuló kérelmét. Ezenfelül hivatalból visszavonták a 2010. október 27-én a felperes számára biztosított kiegészítő védelmi jogállást, valamint az e jogállás címén a számára megadott határozott időre szóló tartózkodási engedélyt is megvonták. E hivatal ezenfelül elutasította a M. Bilali által Marokkó mint származási ország tekintetében benyújtott, kiegészítő védelmi jogállás elismerése iránti kérelmet, és az említett személy kiutasítását rendelte el, célországként Marokkót megjelölve.
- 22 A szövetségi menekültügyi hivatal megállapította, hogy a kiegészítő védelem elismerésének feltételei sohasem álltak fenn. A származási országra vonatkozó információkat biztosító szolgálat által nyújtott válaszból az következik, hogy téves az a feltételezés, amely szerint M. Bilali származási országa Algéria, és ezen utóbbi marokkói és mauritániai állampolgár lehet.
- 23 A Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság, Ausztria) a 2016. január 21-i ítéletben részlegesen elutasította az M. Bilali által a 2012. október 24-i határozattal szemben indított keresetet, többek között abban a részében, amelyben az e határozat azon rendelkezéseire vonatkozott, amelyek visszavonták a felperesnek megadott kiegészítő védelmi jogállást. E bíróság ugyanakkor megsemmisítette az említett határozatnak a felperes Marokkóba való visszaküldésére vonatkozó rendelkezéseit.
- 24 A Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) többek között M. Bilali állampolgárságával kapcsolatban megállapította, hogy M. Bilali kettős állampolgársággal – marokkói és mauritániai állampolgársággal – rendelkezik, és számos alkalommal azt nyilatkozta, hogy a családja

marokkói származású. Márpedig a kiegészítő védelmi jogállást a számára annak feltételezésével adták meg, hogy algériai származású, így e bíróság álláspontja szerint az említett jogállást jogosan vonták vissza a 2005. évi AsylG 9. §-ának az e törvény 8. §-ának (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján. E bíróság megállapította továbbá, hogy a határozott idejű tartózkodási engedély visszavonása a kiegészítő védelmi jogállás visszavonásának eredménye. Az említett bíróság arra is rámutatott, hogy nem került alátámasztásra, hogy M. Bilali Marokkóban az élete vagy a személye tekintetében olyan fenyegetésnek lenne kitéve, amely alapján a határra való visszaküldése az EJEE 3. cikkével ellentétes lenne.

- 25 M. Bilali ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a kérdést előterjesztő bíróság előtt.
- 26 E bíróság először is megállapítja, hogy M. Bilali számára a kiegészítő védelmi jogállást a szövetségi menekültügyi hivatal 2010. október 27-i határozatában adták meg, azon indok alapján, hogy algériai állampolgár. E bíróság rámutat arra, hogy e határozat jogerőre emelkedett, de e hivatal a 2012. október 24-i határozatában visszavonta az M. Bilalinak biztosított kiegészítő védelmi jogállást az e jogállás megadását követő kutatás eredményeképpen feltárt tény alapján. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint semmilyen információ nem utal arra, hogy az információgyűjtés késedelme M. Bilalinak betudható lett volna. Ellenkezőleg, ezen utóbbi többször utalt arra, hogy nem algériai állampolgár, hanem hontalan. A kérdést előterjesztő bíróság azt is megállapítja, hogy az előtte folyamatban lévő felülvizsgálati eljárás tárgyát képező ítélet nem utal arra, hogy a „jogilag releváns körülmények” megváltoztak volna azóta, hogy M. Bilalinak megadták a kiegészítő védelmi jogállást.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben közli, hogy a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) a 2005. évi AsylG 2005 9. §-ának (1) bekezdésére hivatkozott, amely szerint a külföldinek megadott kiegészítő védelmi jogállást vissza kell vonni abban az esetben, ha e jogállás elismerésének feltételei nem vagy már nem állnak fenn. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az előtte folyamatban lévő ügyre az e rendelkezésben előírt első eset alkalmazandó, azaz, az az eset, amikor a jogállás feltételei az azt megadó határozat időpontjában nem teljesültek. E bíróság kifejti, hogy ha az illetékes hatóság hivatalból vissza kívánja vonni e jogállást ezen első eset kereteiben, e rendelkezés semmilyen különbségtételt nem alkalmaz aszerint, hogy a jogállás megadásának a feltételei azért nem állnak fenn, mert a kérelmező nem volt a védelemre alkalmas, vagy azért, mert nem volt szüksége védelemre. Az említett rendelkezés nem tartalmaz olyan korlátozásokat sem, amelyek alapján kizárólag a jogállás csalárd megszerzése foszthatná meg az említett jogállást megadó határozatot mindenfajta jogerőtől. Így a hatóságok pusztá hibája is e rendelkezés hatálya alá tartozik.
- 28 Az említett bíróság azonban hangsúlyozza azt is, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikke (3) bekezdésének b) pontja nem vonatkozik arra az esetre, ha a kiegészítő védelmi jogállást pusztán a hatóságok által újonnan megszerzett információ alapján vonják vissza. Ebből az következhetne, hogy e jogállás változatlan ténykörülmények esetén a hatóságoknak a jogállás megadását igazoló tényelemek fennállása tekintetében való tévedése esetén sem vonható vissza abban az esetben, ha a jogállás kedvezményezettje az e rendelkezésben meghatározott egyik magatartást sem tanúsította.
- 29 Ugyanezen bíróság azonban megállapítja, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy a tagállamok visszavonják, vagy megszüntetik a kiegészítő védelmi jogállást, illetve megtagadják annak megújítását, ha az érintett személy az említett irányelv 16. cikke értelmében már nem jogosult kiegészítő védelemre, nevezetesen ha az e védelem megadását igazoló körülmények többé nem állnak fenn. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint e szöveg úgy értelmezhető, hogy a körülmények esetében az elismeréskor ismert körülményekről van szó, és így az illetékes hatóság megváltozott ismeretei is a kiegészítő védelmi jogállásra való jogosultság megszűnésével járnak.

- 30 E körülmények között a Verwaltungsgerichtshof (közigazgatási bíróság, Ausztria) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e az uniós jogi rendelkezésekkel, különösen a 2011/95 irányelv 19. cikkének (3) bekezdésével valamely tagállamnak a[z] [...] olyan nemzeti rendelkezése, amely szerint a kiegészítő védelmi jogállás visszavonható, ha nem változtak meg maguk az elismerés szempontjából lényeges ténybeli körülmények, hanem csupán a hatóság azokkal kapcsolatos ismeretei változtak, és e tekintetben a kiegészítő védelmi jogállás elismerésében sem az nem játszott döntő szerepet, hogy a harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nyilatkozata során megváltoztatta a tényeket, sem az, hogy tényeket hallgatott el?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 31 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésével lényegében arra keresi a választ, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállam visszavonja a kiegészítő védelmi jogállást abban az esetben, ha e jogállást oly módon adta meg, hogy az arra vonatkozó feltételek nem álltak fenn, és olyan tényállást vett alapul, amely a későbbiekben tévesnek bizonyult, jóllehet az érintett személynek nem róható fel, hogy az említett tagállamot a jogállás megadása alkalmával félrevezette volna.
- 32 Először is meg kell állapítani, hogy az alapügyben a kiegészítő védelmi jogállást visszavonó határozat elfogadására 2012. október 24-én került sor, míg a 2011/95 irányelv 39. cikke szerint az ezen irányelv 19. cikkének átültetésére rendelkezésre álló határidő 2013. december 21.
- 33 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint azonban a nemzeti bíróság által az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróság által előzetes döntéshozatal iránt előterjesztett kérelemről való határozathozatalt, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2019. március 28-i *Idi* ítélet, C-101/18, EU:C:2019:267, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Márpedig a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bírósághoz felülvizsgálati kérelemmel fordultak a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság) 2016. január 21-i, azon ítéletével szemben, amely elutasította a kiegészítő védelmi jogállás visszavonásáról szóló, 2012. október 24-i határozattal szemben előterjesztett keresetet. E körülmények között nem nyilvánvaló, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének értelmezése nem áll összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő jogvitával.
- 35 E pontosítást követően először is hangsúlyozni kell, hogy mivel a 2011/95 irányelvet többek között az EUMSZ 78. cikk (2) bekezdésének b) pontja alapján fogadták el, az többek között a kiegészítő védelemre vonatkozó egységes rendszer bevezetését célozza (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i *Alheto* ítélet, C-585/16, EU:C:2018:584, 88. pont). Ezenfelül az említett irányelv (12) preambulumbekzdéséből az következik, hogy annak egyik legfőbb célja annak biztosítása, hogy valamennyi tagállamban azonos feltételeket alkalmazzanak a nemzetközi védelemre valóban rászoruló beazonosítására (2018. szeptember 13-i *Ahmed* ítélet, C-369/17, EU:C:2018:713, 37. pont; 2019. május 14-i *M és társai [Menekült jogállás visszavonása]* ítélet, C-391/16, C-77/17 és C-78/17, EU:C:2019:403, 79. pont).
- 36 E tekintetben a 2011/95 irányelv 18. cikkéből a „kiegészítő védelemre jogosult személy” fogalmának az ugyanezen irányelv 2. cikkének f) pontjában foglalt meghatározásával, valamint a „kiegészítő védelmi jogállás” fogalmának az irányelv 2. cikkének g) pontjában foglalt meghatározásával összefüggésben az

következik, hogy az ezen irányelvben előírt kiegészítő védelmi jogállást főszabály szerint minden olyan harmadik országbeli állampolgár és hontalan személy számára el kell ismerni, aki származási országába, illetőleg a korábbi szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén az említett irányelv 15. cikke szerinti súlyos sérelem elszenvedése tényleges veszélyének lenne kitéve (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 47. pont).

- 37 Ezzel szemben a 2011/95 irányelv kizárólag a jelen ítélet előző pontjában említett harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek számára írja elő a kiegészítő védelmi jogállás elismerését (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Ahmedbekova ítélet, C-652/16, EU:C:2018:801, 48. pont).
- 38 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az következik, hogy az illetékes osztrák hatóság, amely az alapügy felperese által előterjesztett kiegészítő védelem iránti kérelmet megvizsgálta, tévedett, amikor ezen utóbbi vélt állampolgárságát meghatározta. Ezen határozatból az is következik, hogy e személy a származási országába, illetőleg a szokásos tartózkodási helye szerinti országba való visszatérése esetén soha nem volt kitéve az említett irányelv 15. cikke szerinti súlyos sérelem elszenvedése tényleges veszélyének.
- 39 Ezenfelül bár az említett irányelv 3. cikke lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a kiegészítő védelem megadását illetően kedvezőbb szabályokat vezessenek be, illetve tartsanak fenn, a kérdést előterjesztő bíróság nem adott számot ilyen jellegű nemzeti szabályozásról.
- 40 A 2011/95 irányelv 19. cikke pedig azokat az eseteket írja elő, amelyekben a tagállamok számára lehetséges vagy kötelező az, hogy a kiegészítő védelmi jogállást visszavonják, megszüntessék, vagy megtagadják annak meghosszabbítását.
- 41 Ebben az összefüggésben másodszor meg kell állapítani, amint arra a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy ezen irányelv 19. cikke (3) bekezdésének b) pontja a kiegészítő védelmi jogállás elvesztését csak arra az esetre írja elő, ha az érintett személy megváltoztatta a tényeket, vagy tényeket elhallgatott, ami az ilyen jogállás elismerésében döntő szerepet játszott. Ezenfelül az említett irányelv semmilyen más rendelkezése nem írja elő kifejezetten, hogy lehetséges vagy kötelező lenne az említett jogállás visszavonása, ha – amint az alapügyben is – a szóban forgó, kiegészítő védelmi jogállást megadó határozatot téves tények alapján hozták meg, anélkül, hogy az érintett megváltoztatta volna a tényeket, vagy tényeket hallgatott volna el.
- 42 Meg kell azonban állapítani harmadszor azt, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikke nem is zárja ki kifejezetten azt, hogy a kiegészítő védelmi jogállást meg lehessen vonni abban az esetben, ha a fogadó tagállam észleli, hogy e jogállást téves adatok alapján adta meg, ami nem az érdekeltnek betudható.
- 43 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a 2011/95 irányelv céljára és általános rendszerére tekintettel a kiegészítő védelmi jogállás elvesztésének a 2011/95 irányelv 19. cikkében előírt egyéb esetei alkalmazhatók-e az ilyen helyzetre.
- 44 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a Bíróság már megállapította, hogy a 2011/95 irányelv általános rendszerével és célkitűzéseivel ellentétes az, ha az irányelvben meghatározott jogállásokat a nemzetközi védelem logikájával egyáltalán össze nem függő helyzetben lévő, harmadik országbeli állampolgároknak biztosítják (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i M'Bodj ítélet, C-542/13, EU:C:2014:2452, 44. pont). Márpedig az olyan személy helyzete, aki a kiegészítő védelmi jogállást téves adatok alapján szerezte meg, anélkül, hogy valaha is teljesültek volna az arra vonatkozó feltételek, semmilyen összefüggésben nem áll a nemzetközi védelem logikájával.
- 45 A kiegészítő védelmi jogállás ilyen körülmények között való elvesztése következésképpen megfelel a 2011/95 irányelv céljának és általános rendszerének, és különösen 18. cikkének, amely a kiegészítő védelmi jogállás megadását csupán olyan személyek tekintetében írja elő, akik megfelelnek az említett

feltételeknek. Ha az érintett tagállamok jogszerűen nem adhatják meg e jogállást, még inkább kötelezetteknek kell lenniük arra, hogy azt visszavonják, amennyiben annak tévességét észlelik (lásd analógia útján: 2015. június 24-i H. T. ítélet, C-373/13, EU:C:2015:413, 49. pont).

- 46 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy a kiegészítő védelmi jogállás iránti, olyan kérelmek vonatkozásában, amelyeket, amint az alapügyben, a 2004/83 irányelv hatálybalépését követően nyújtottak be, a tagállamoknak vissza kell vonniuk, vagy meg kell szüntetniük a kiegészítő védelmi jogállást, illetve meg kell tagadniuk annak meghosszabbítását, ha a harmadik ország állampolgára vagy a hontalan személy a 2011/95 irányelv 16. cikke értelmében már nem jogosult kiegészítő védelemre.
- 47 E 16. cikk (1) bekezdése szerint a harmadik ország állampolgárának, illetve a hontalan személynek a kiegészítő védelemre való jogosultsága főszabály szerint megszűnik, amennyiben a kiegészítő védelem elismeréséhez vezető körülmények megszűntek, vagy olyan mértékben változtak meg, hogy az említett védelem már nem szükséges. A körülmények ilyen megváltozásának az említett cikk (2) bekezdése szerint kellőképpen jelentősnek és maradandónak kell lennie ahhoz, hogy az említett irányelv 15. cikke értelmében az érdekelt súlyos sérelemmel szembeni valós fenyegetettsége már ne legyen megalapozott.
- 48 Magából a 2011/95 irányelv 19. cikke (1) bekezdésének a szövegéből az következik tehát, hogy okozati kapcsolat áll fenn a körülményeknek az ezen irányelv 16. cikkében említett változása és aközött, hogy az érdekelt számára lehetetlen a kiegészítő védelmi jogállásának a megőrzése, mivel az eredeti félelem azt illetően, hogy az említett irányelv 15. cikke értelmében súlyos sérelmet szenved, már nem tűnik megalapozottnak (lásd analógia útján: 2010. március 2-i Salahadin Abdulla és társai ítélet, C-175/08, C-176/08, C-178/08 és C-179/08, EU:C:2010:105, 66. pont).
- 49 Márpedig bár ugyanilyen változás következik általában a harmadik országban fennálló ténybeli körülmények módosulásából, tekintve, hogy e változás megszüntette azokat az okokat, amelyek a kiegészítő védelmi jogállás megadását indokolták, továbbra is igaz, hogy egyrészt a 2011/95 irányelv 16. cikke nem írja elő kifejezetten azt, hogy az alkalmazási köre ilyen esetekre korlátozódik, és másrészt a fogadó tagállamnak az érdekelt személyes helyzetét érintő ismereteinek a változása ugyanúgy járhat azzal a következménnyel, hogy az azt érintő eredeti félelem, hogy e személy az említett irányelv 15. cikke értelmében súlyos sérelemnek lesz kitéve, az említett tagállam birtokában lévő új információk alapján már nem tűnik megalapozottnak.
- 50 Ez csak abban az esetben áll fenn azonban, ha a fogadó tagállam birtokába kerülő új információk kellőképpen jelentős és maradandó változást okoznak az arra vonatkozó ismeretek tekintetében, hogy az érdekelt megfelel-e a kiegészítő védelmi jogállás megadására vonatkozó feltételeknek.
- 51 Következésképpen a 2011/95 irányelv 16. cikkének és 19. cikke (1) bekezdésének egymással összefüggő értelmezéséből az irányelv általános rendszerére és céljára tekintettel az következik, hogy ha a fogadó tagállam olyan új információkkal rendelkezik, amelyek bizonyítják, hogy azon harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy helyzetének a kezdeti értékelése ellenére, akinek téves információk alapján kiegészítő védelmet nyújtott, e személy tekintetében soha nem állt fenn az irányelv 15. cikke értelmében vett súlyos sérelem veszélye, e tagállamnak arra a következtetésre kell jutnia, hogy a kiegészítő védelmi jogállás alapjául szolgáló körülmények oly módon változtak, hogy e jogállás fenntartása többé nem indokolt.
- 52 E tekintetben az a körülmény, hogy a fogadó tagállam által az ilyen jogállás megadásakor elkövetett hiba nem tudható be az érdekeltnek, nem olyan jellegű, hogy módosítaná azt a megállapítást, amely szerint ezen utóbbi a valóságban soha nem minősült a 2011/95 irányelv 2. cikkének f) pontja értelmében vett „kiegészítő védelemre jogosult személynek”, és így soha nem felelt meg az említett irányelv 2. cikkének g) pontja értelmében vett kiegészítő védelmi jogállás megadását indokoló feltételeknek.

- 53 Negyedszer hangsúlyozni kell, hogy az ilyen értelmezést alátámasztja a 2011/95 irányelvnek a Genfi Egyezmény alapján való értelmezése is.
- 54 E tekintetben az EUMSZ 78. cikk (1) bekezdéséből az következik, hogy az Unió által a közös menekültügyi, kiegészítő és ideiglenes védelem nyújtása területén kialakított politikának összhangban kell állnia a Genfi Egyezménnyel (2018. szeptember 13-i Ahmed ítélet, C-369/17, EU:C:2018:713, 37. pont). Ezenfelül a 2011/95 irányelv (3) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az Európai Tanács tamperei következtetései megfelelően az uniós jogalkotó az Európai Menedékügyi Rendszert – amelynek meghatározásához ez az irányelv hozzájárul – a genfi egyezmény teljes és mindenre kiterjedő alkalmazására kívánta alapítani (2016. március 1-jei Alo és Osso ítélet, C-443/14 és C-444/14, EU:C:2016:127, 30. pont).
- 55 E megfontolások főszabály szerint kizárólag a menekült jogállás megadásának feltételei és annak tartalma szempontjából relevánsak, mivel a Genfi Egyezmény által előírt rendszer csupán a menekültekre alkalmazandó, a kiegészítő védelmi jogállásra nem. Mindazonáltal a 2011/95 irányelv (8), (9) és (39) preambulumbekkezdése szerint az uniós jogalkotó a stockholmi program felhívásának eleget téve egységes jogállást kívánt létrehozni a nemzetközi védelemben részesülő valamennyi személy részére, és következésképpen úgy döntött, hogy a szükséges és tényszerűen indokolt eltérések kivételével a kiegészítő védelemben részesülő személyek számára a menekülteket megilletőkkel azonos jogokat és ellátásokat kell biztosítani (lásd ebben az értelemben: 2016. március 1-jei Alo és Osso ítélet, C-443/14 és C-444/14, EU:C:2016:127, 31. és 32. pont).
- 56 Meg kell továbbá állapítani, hogy az uniós jogalkotót a menekültekre alkalmazandó szabályok inspirálták a kiegészítő védelmi jogállás elvesztése eseteinek a meghatározásakor. A 2011/95 irányelvnek a kiegészítő védelmi jogállás elvesztését érintő 19. cikkének a szövege és szerkezete ugyanis hasonlóságokat mutat ezen irányelvnek a menekült jogállás elvesztésére vonatkozó 14. cikkével, amelyet viszont a Genfi Egyezmény 1. cikkének C szakasza inspirált.
- 57 Következésképpen a Genfi Egyezményből eredő követelményeket figyelembe kell venni a 2011/95 irányelv 19. cikkének értelmezéséhez. Ennek keretében az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa (HCR) által kibocsátott dokumentumok különösen relevánsak a Genfi Egyezmény által az HCR-re bízott feladatokra tekintettel (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i Halaf ítélet, C-528/11, EU:C:2013:342, 44. pont).
- 58 Márpedig, bár az említett egyezménynek egyetlen rendelkezése sem írja elő kifejezetten a menekült jogállás elvesztését arra az esetre, ha a későbbiekben kiderülne, hogy e jogállást soha nem kellett volna megadni, a HCR úgy véli, hogy az ilyen helyzetben a menekült jogállás megadásáról szóló határozatot főszabály szerint meg kell semmisíteni (a menekültek helyzetéről szóló 1951. évi egyezményen és 1967. évi jegyzőkönyvön alapuló menekültstátusz meghatározására szolgáló eljárásról és az azzal kapcsolatos követelményekről szóló kézikönyv, 1992, 117. pont).
- 59 Hozzá kell fűzni ötödször, hogy a kiegészítő védelmi jogállásnak a 2011/95 irányelv 19. cikkének (1) bekezdése szerinti elvesztése nem jár állásfoglalással arra a külön kérdésre vonatkozóan, hogy az érintett személy az érintett tagállamban elveszíti-e a tartózkodás jogát, és kiutasítható-e származási országába (lásd analógia útján: 2010. november 9-i B és D ítélet, C-57/09 és C-101/09, EU:C:2010:661, 110. pont).
- 60 E tekintetben meg kell állapítani többek között azt, hogy egyrészt a kiegészítő védelmi jogállásnak a 2011/95 irányelv 19. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján való elvesztésével ellentétben e jogállásnak az említett irányelv 19. cikkének (1) bekezdése szerinti elvesztése nem tartozik azon esetek közé, amelyekben a tagállamoknak a 2003/109 irányelv 4. cikkének (1a) bekezdése szerint meg kell tagadniuk azt, hogy a kiegészítő védelmi jogállással rendelkező személynek a „huzamos tartózkodási

engedéllyel rendelkező” jogállást biztosítsák, és azon esetek közé sem tartozik, amelyekben a tagállamok a 2003/109 irányelv 9. cikkének (3a) bekezdése alapján visszavonhatják az említett személytől a „huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező” jogállást.

- 61 Másrészt a 2011/95 irányelv 2. cikke h) pontjának utolsó fordulatából az következik, hogy azzal nem ellentétes az, ha valamely személy az irányelv hatálya alá nem tartozó, „más jellegű” védelem biztosítását kéri. Ezen irányelv elismeri tehát, hogy a fogadó tagállamok – saját nemzeti joguknak megfelelően – olyan jogokkal párosuló nemzeti védelmet biztosíthatnak, amely jogok lehetővé teszik a kiegészítő védelmi jogállással nem rendelkező személyek számára, hogy az érintett tagállamok területén tartózkodjanak. Az ilyen nemzeti védelmi jogállásnak a tagállam általi megadása ugyanakkor nem tartozik annak hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2010. november 9-i B és D ítélet, C-57/09 és C-101/09, EU:C:2010:661, 116-118. pont).
- 62 Hozzá kell fűzni továbbá, hogy az érintett tagállam a jelen ítélet 60. és 61. pontjában említett eljárások keretében elvégzendő értékelései keretében köteles tiszteletben tartani többek között az érintett személy magánélethez és családi élethez fűződő alapvető jogait, amelyeket az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. cikke és az EJEE 8. cikke biztosít, e rendelkezések alkalmazási körének megfelelően.
- 63 E tekintetben releváns körülménynek minősül, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének (3) bekezdésében előírt esettel ellentétben az érintett személy, akinek a kiegészítő védelmi jogállását visszavonták ezen irányelv 19. cikkének a 16. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján, nem tévesztette meg szándékosan az illetékes nemzeti hatóságot e jogállás megadásakor.
- 64 Ezenfelül a jelen ítélet 60. és 63. pontjából az következik, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének a 16. cikkel összefüggésben értelmezett (1) bekezdésére vonatkozóan a jelen ítélet 51. pontjában alkalmazott értelmezés nem sérti a 2011/95 irányelv 19. cikke (3) bekezdése b) pontjának hatékony érvényesülését.
- 65 A fentiekből az következik, hogy az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/95 irányelv 19. cikkének a 16. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamnak vissza kell vonnia a kiegészítő védelmi jogállást abban az esetben, ha e jogállást oly módon adta meg, hogy az arra vonatkozó feltételek nem teljesültek, és olyan tényeket vett alapul, amelyek a későbbiekben tévesnek bizonyultak, és e visszavonásra annak ellenére is köteles, hogy az érintett személynek nem róható fel, hogy az említett tagállamot a jogállás megadása alkalmával félrevezette volna.

A költségekről

- 66 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 19. cikkének a 16. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamnak vissza kell vonnia a kiegészítő védelmi jogállást abban az esetben, ha e jogállást oly módon adta meg, hogy az arra vonatkozó feltételek

nem teljesültek, és olyan tényeket vett alapul, amelyek a későbbiekben tévesnek bizonyultak, és e visszavonásra annak ellenére is köteles, hogy az érintett személynek nem róható fel, hogy az említett tagállamot a jogállás megadása alkalmával félrevezette volna.

Aláírások